Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмінiстрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Реклямацiи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адмінiстрацiи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінцiи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 187. Четверъ 22 серпня (3 вересня) 1891. Рôкъ I.

Анґлійскій полiтикъ о ситуацiи.

Знаменитый анґлійскій полiтикъ и писатель, бувшій членъ анґлійского кабiнету за Ґлядстона, серъ Чарль Дiльке принимавъ оногди у себе кореспондента французскои ґазеты Gaulois, а коли той єго розпытувавъ о значѣню проявôвъ дружбы мѣжь Францiєю а Россiєю зъ одної а Францiєю и Анґлiєю зъ другои стороны такъ ему вôдповѣвъ:

Кронштадскѣ манiфестацiи — казавъ анґлійскій полiтикъ — потвердили лишь то, що на дѣлѣ цѣлый свѣтъ вже давно знавъ, именно, що межи Россiєю а Францiєю настала велика симпатiя, симпатiя, котрои вôнъ (Дiльке) нѣякъ не може поняти. Французско-россiйске порозумѣнє могло бы принести хосенъ участникамъ лишь въ случаю войны, а война зависить выключно вôдъ волѣ россiйского царя. Коли Александеръ III хоче мира, то свѣтъ може бути спокôйный, бо цѣсарь Вильгельмъ не розпочне нѣколи вôйны, хочь бы вже длятого, що Австрiя и Италiя не хотѣли бы пôйти за нимъ, колибъ вôнъ хотѣвъ зачѣпати.

Всѣ державы видять интересъ въ мирѣ, лишь одна Россiя єго не видить, бо єи годѣ розбити, пôдчасъ коли Францiю и Нѣмеччину розбити можна. Що до Анґлiи, то она у себе дома не дасть ся также розбити, але въ Индiяхъ можна єи панованє зовсѣмъ знести. Дiльке доказувавъ, що Анґлiя не звязала ся нѣчимъ супротивъ тридержавного союза. Вôнъ казавъ: „Якъ я то сказавъ вже въ моѣй книжцѣ", „Европа въ 1887 роцѣ" и вôдъ того часу неразъ повторявъ, пôдписали ми щось, але то не формальный союзъ. Мы заявили лишь письменно Италiи наше бажанє, що хочемо на Середземнôмъ мори удержати status quo. Але и то єсть лишь заявленємъ льорда Сальсберого, котре нѣчимъ не обовязує єго наслѣдникôвъ.

Кореспондентъ спытавъ тогды: „А чи не були бы вы звязанѣ, коли бы такъ выбухла вôйна противъ вашои волѣ?" На то вôдповѣвъ ему Дiльке:

„Противъ нашои волѣ? То рѣчь неможлива! Впрочôмъ я не вѣрю въ вôйну. А коли выбухне, то выкличе єи якась не предвиджена подѣя. Тогди же думаю, Анґлiя не буде до неи мѣшати ся, бо она переконана, що палата послôвъ не дасть грошей на вôйну на континентѣ. Анґлiя буде держати ся строгои неутральности.... Лишь якiсь споры о границю або особистѣ суперечки могли бы выкликати вôйну, але буде ся все можливе робити, щобы до неи недопустити".

Гостина французскои ескадры въ Порсмесъ має, здаєсь, у Дiлького далеко бôльше значѣнє, якъ гостина въ Кронштадтѣ, бо ажь „незмѣриму доносимôсть". Вôнъ доказує, що Францiя має охоту показати, що хоче дружно вôдноситись до Анґлiи, а вôдтакъ, що консервативне мiнiстерство Сальсберого само протєстує противъ заграничнои полiтики, котрои здавалось придержувати ся.

Справы єгипетскои теперѣшный кабiнетъ не залагодить, а коли при слѣдуючихъ выборахъ лiбералы зновъ прийдуть до власти, то и они не заразъ вôдступлять вôдъ окупацiи Єгипту, але по кôлькохъ рокахъ докажуть палатѣ послôвъ, що Єгипетъ не має для Анґлiи зô становища войскового нѣякого значѣнья. „Мы маємо тамъ лишь интересъ мира та свобôдного переѣзду, а то далось бы забезпечити и по уступленю зъ Єгипту. Мы бы зробили якусь угоду зъ державами, якъ 1884 р. зробили угоду зъ Францiєю, а вôдтакъ уступили бы зъ Єгипту.

Кореспондентъ спытавъ вôдтакъ: „Вы передъ хвилею говорили о наслѣдникахъ льорда Сальсберiого. Чи думаєте, що лiберальна партiя при новыхъ выборахъ выйде зновъ на верхъ?"

„То рѣчь певна, вôдповѣвъ Дiльке. Але выборы вôдбудуть ся пôзнѣйше, якъ то загально думають, а не вже около Великодныхъ святъ або въ червню слѣдуючого року. Зô становища вôдносинъ межи Францiєю а Анґлiєю треба сподѣвати ся зъ тыхъ выборôвъ якъ найлѣпшихъ наслѣдкôвъ. Певно що лiберальна партiя не вдѣє нѣчого, такъ само якъ и 1886 р., коли буде слаба. Але коли выкаже ся сильною бôльшостiю, то лiберальна палата поставить пытанє, до чого войсковои окупацiи Єгипту, и чи не лѣпше було бы придержуватись зобовязанъ зъ 1884 р. Тогди можна буде сподѣвати ся, що въ Францiи настане для насъ загально дружный настрôй и що намъ въ поменшихъ справахъ, якъ право рыболовства коло Новои Фунляндiи, котра єсть досыть небезпечна, дадуть сатисфакцiю.

Справы краєвѣ.

(Ґеольоґiчнѣ збôрки по мѣстахъ повѣтовыхъ. — Запомоги на будовы дорôгъ). Пôдчасъ послѣдного зъѣзду природознавцѣвъ та лѣка-

---

Чародѣйный кафтанъ.

(Дальше.)

IV.

Пань-отцѣвъ повели, збунтованѣ Кечкеметцѣ втихомирили ся и надходивъ той памятный день въ котрôмъ мала выбрати ся депутацiя до Буды зъ дарунками — для турецкого цѣсаря. Суконѣ були вже готовѣ и выставленѣ на три днѣ въ ратуши, щобы ихъ кождый мôгъ оглядати. Тожь то вамъ була процесiя! Гайдукъ Пiнтей пильнувавъ великого стола, на котрôмъ були тѣ заманюючѣ скарбы розложенѣ. Старый Юрко стоявъ тамъ якъ той ангелъ зъ огнистымъ мечемъ, лишь що замѣсть меча державъ въ руцѣ здорову лѣскову палицю. Вся тота замана була такъ красна, що ажь вôнъ самъ ѣй дивувавъ ся. Такѣ шматы то для жѣнокъ иногдѣ велика помôчь. Коли явилась яка хороша молодиця, то вôнъ приговорювавъ ѣй. „Ану — каже — голубонько солоденька, спробуйте на собѣ въ тôй комнатѣ, якъ вамъ буде до лиця." И хтожь бы тутъ вытримавъ, та не спробовавъ? Гадаєте, що було хочь одно серце, котре бы живѣйше не забило; що були очи, котрѣ таки анѣ крыхти не прилипли до сеи красы? Тажь то вся краса, навѣть така якъ въ байцѣ, нѣчимъ було противъ того. Кôлькожь то дѣвчатъ полохливыхъ якъ тѣ серны ходило на пальцяхъ около тыхъ прекрасныхъ рѣчей та зъ разу кидали на нихъ лишь отъ такъ лагôдно окомъ, але вôдтакъ очи робились великѣ та починали свѣтитись якъ искры, цѣле тѣло у нихъ дрожало, кровь зачинала кипѣти и живчикъ бивъ сильнѣйше, а въ такôй хвили починавъ ще и гайдукъ приговорювати: „Спробуй же, моя голубко!" И они пробовали та готовѣ були хочь бы й умирати въ тôй красѣ! Але горе тôй, що разъ одягнула ся въ ту красу. Позаплѣтають ѣй прекраснѣ ленты въ волосє, вышнурують, уберуть въ чудно вышивану сорочку, задягнуть въ синѣ шовковѣ суконѣ, на котрыхъ повышиванѣ срѣбнѣ мѣсяцѣ, узують въ червонѣ сафiяновѣ чôботки а вôдтакъ кажуть: Ну, душечко, подивижь ся теперь на себе. Поставлять передъ ню зеркало а дѣвчата ажь не знають що робити зъ радости: чисто, видять царѣвну передъ собою, якъ въ байцѣ. Колижь они такъ одна другу подивляють и зъ радости ажь грудь имъ горячково ходить, то ангелъ зъ лѣсковою палицею стає зновъ передъ ними: „Ну годѣ вже, годѣ, теперь скидай то зъ себе — або коли хочешь, то и цѣле житє будешь ходити такъ убрана."

А котражь бы мала на тôлько силы сказати: „Мовчѣть, бо васъ высмѣю", и здôймила бы зъ себе той чародѣйный корсетъ, та скинула все чудно красне одѣнє и тѣ маленькѣ червонѣ чôботки, та влѣзла назадъ въ стару кацабайку? Всѣ одна по другôй пробовали а анѣ однôй не хотѣло ся скидати зъ себе того одягу. Навѣть и постаршимъ жѣнкамъ забагалось убирати ся въ тѣ суконѣ. Наконецъ треба ажь було выдати приказъ, що не всѣмъ вольно убирати ся въ тѣ суконѣ лишь красавицямъ, сиротамъ и бѣднымъ. Сватъ Пiнтей дôйшовъ ажь до того, що означувавъ, котра зъ нихъ красна. Всѣ стояли теперь о єго ласку и старали ся єму пôддобритись, де котра чаруючимъ усмѣхомъ, инша шинкою и паляницями, ба зъ вôдси або зъ вôдти доставъ ся єму и спорый збанокъ вина. Алежь бо то и не легкій бувъ урядъ. То ажь пôзнѣйше показало ся, по десяти, по двацяти рокахъ, коли не одна зъ жѣнокъ величала ся та говорила: „Або то я якась послѣдна чи що? Тажь и я мала колись на собѣ Лестяковѣ суконѣ". Зъ того пôйшла вже була майже така поговôрка. А якъ же тогди, ще за горяча, могло комусь бути все одно, чи має носити тѣ суконѣ на собѣ чи нѣ, кого признали урядово красною а кого нѣ? Тожь то було гôренького плачу. Не хочу вже того и згадувати, що старый допустивъ ся надужитя своеи власти урядовои та що давъ ся перекупити (не легко бы таки було доказати то нинѣ по двѣста лѣтахъ), але то рѣчь певна, що вôнъ не умѣвъ зъ людьми обходити ся, отъ хочь бы примѣромъ ся исторiя зъ циганкою.

Прийшла, бачите, якась мала дѣвчина, въ лахматю, боса и простоволоса, кинула своими великими очима по тыхъ скарбахъ и ажь ротъ розтворила. За рожевыми губками свѣтились у неи бѣлѣ зубы якъ тѣ перлы зô веходу (Той старый бовванъ того и не видѣвъ.). То була ще дитина, вправдѣ гнучка

рѣвъ польскихъ въ Краковѣ, кинено гадку закладати по повѣтовыхъ мѣстахъ въ Галичинѣ ґеольоґічнї зборки, зъ котрыхъ можна бы вôдтакъ информувати ся о копальнянôмъ богацтвѣ въ повѣтѣ, маючи оказы находячихъ ся въ повѣтѣ мінераловъ, скалъ, рудъ и т. д. Гадку тую дуже охотно пôдперъ краєвый Выдѣлъ, котрый заразъ рѣшивъ ся завôзвати повѣтовії репрезентаціи, щобы старали ся тоту гадку здѣйстнити практично. Въ умыснôмъ обѣжнику пояснивъ краєвый Выдѣлъ, що тї зборки мають обнимати оказы всѣлякихъ, находячихъ ся въ повѣтѣ пожиточныхъ, або характеризуючихъ ґеольоґічный укладъ повѣту скалъ, рудъ, глинъ, пѣсковъ и взагалѣ оказы всѣлякихъ мінеральныхъ продуктôвъ, якї або зужитковують ся, або находять ся неэкспльоатованї въ повѣтѣ. При зборкахъ тыхъ мають помагати выдѣламъ повѣтовымъ обшары двôрскї, начальники громадскї за порадою и помочію повѣтовыхъ инжинірôвъ, люстраторôвъ громадскихъ маєтковъ, а вкôнци пôдприємцї копалень гôрничныхъ, нафтовыхъ або камѣнярскихъ, коли тї суть де въ повѣтѣ. Оказы пересылати належить до повѣтовыхъ выдѣлôвъ. Скоро зборка збôльшить ся значно, має выдѣлъ повѣтовый постарати ся, абы єи вôдповѣдно упорядкувати при помочи технічныхъ урядникôвъ повѣтовыхъ, а передовсѣмъ треба запросити учителѣвъ наукъ природныхъ въ середныхъ школахъ, коли суть якї въ тôмъ повѣтѣ, дальше урядникôвъ гôрничныхъ, технічныхъ управителѣвъ важнѣйшихъ пôдприємствъ гôрничныхъ и салінарныхъ, находячихъ ся въ повѣтѣ. Краєвый Выдѣлъ розôшле выдѣламъ повѣтовымъ карту ґеольоґічну ихъ повѣту, выладжену пôсля послѣдныхъ знимокъ ґеоґрафічнои комісіи краковскои Академіи наукъ, або ц. к. Заведеня ґеольоґічного у Вѣдни зъ близшими инструкціями що до укладаня зборки.

Коли бы въ якôмсь повѣтѣ не было нѣкого до упорядкованя зборки, то краєвый Выдѣлъ о скôлько се дасть ся, поручить ту роботу ґеольоґамъ, котрї зъ єго рамени розслѣджують поодинокї стороны по околицѣ краю, або инжинірови гôрничному въ краєвôмъ Выдѣлѣ.

Рôвночасно вôднесъ ся краєвый Выдѣлъ до ц. к. краєвои Рады школьнои зъ прошенємъ, о поручене учителямъ наукъ природныхъ въ середныхъ школахъ нашого краю, щобы допомагали, о скôлько можна, уладжувати ґеольоґічнї зборы повѣтовії, беручи участь въ працяхъ мѣсцевыхъ комітетôвъ, котрї потворять ся по повѣтовыхъ мѣстахъ для зорґанізованя ґеольоґічныхъ музеѣвъ повѣтовыхъ.

Выдѣлъ краєвый удѣливъ слѣдуючї субвенціи на будову дорôгъ: повѣтому Выдѣлови въ Яворовѣ суму 3.000 зл. на будову громадскои дороги Яворôвъ-Судова Вишня; повѣтовому Выдѣлови въ Коломыи 2.000 зр. на будову повѣтовои дороги Коломыя Обертинъ; повѣт. Выдѣлови въ Коросни 1.800 зр. на будову дороги вôдъ цѣсарского гостинця до купѣльного заведеня въ Ивоничи; повѣт. Выдѣлови въ Бродахъ 2.000 зр. на будову громадскои дороги Пôдкамѣнь-Пеняки Лукавець; повѣт. Выдѣлови въ Скалатѣ 4.000 зр. на будову громадскои дороги Грималôвъ-Сороцко-Теребовля; повѣт. Выдѣлови въ Золочевѣ 523 зр. 15 кр., яко останокъ запомоги на будову повѣтовои дороги Коросно-Русилôвъ; повѣтому Выдѣлови въ Бучачи 2.000 зр. на будову громадскои дороги Коростятинъ Задарôвъ-Устє залєнє; повѣтому Выдѣлови въ Рудкахъ 2.500 зр. на будову повѣтовои дороги Рудки-Судова Вишня.

Оповѣщене.

Головный выдѣлъ товариства „Просвѣта" запрошує всѣхъ Вп. членôвъ товариства на передвыборчї зборы, котрї вôдбудуть ся у Львовѣ въ суботу дня 24 серпня (5 вересня) 1891 р. о годинѣ 7 вечеромъ въ канцеляріи товариства въ домѣ при улици Вôрменьскôй ч. 27.

Предметомъ нарадъ буде уложене лісты кандидатôвъ до головного выдѣлу.

У Львовѣ 20 серпня (1 н. ст. вересня) 1891 р.

За Головный выдѣлъ тов. „Просвѣта".

Дръ Омелянъ Огоновскій.

Володимиръ Лавровскій.

Переглядъ політичный.

Въ подорожи Є. Вел. Цѣсаря до Праги возьмуть участь также міністры ґр. Фалькенгаймъ и маркізъ Бакегемъ, а въ гостинѣ въ Ліґерцу має бути также и міністеръ дръ Ґавчь.

Спôльного міністра фінансôвъ бар. Каляя, котрый яко адміністраторъ краѣвъ окупованыхъ объѣзджає теперь Босну завôзвано телеґрафічно до головнои кватиры маневрôвъ цѣсарскихъ пôдъ Шварценавъ въ Чехахъ.

Ґр. Кальнокій выѣхавъ вчера на маневры до Шварценавъ. Крôмъ ґр. Кальнокого и міністра войны не буде жадного иншого зъ пп. міністрôвъ на маневрахъ.

Нѣмецкї ґазеты не перестають доказувати, що теперѣшна пора єсть дуже небезпечна для мира. Они покликують ся при тôмъ на найновѣйшу умову, яка мала станути мѣжъ Россією а Туреччиною. Звѣстно вже, що Туреччина кôлька разôвъ разъ по разъ задержувала въ Дарданелляхъ россійскї кораблѣ, котрї перевозили войско, а россійскій амбасадоръ Нелидовъ протестувавъ противъ того и жадавъ вôдшкодованя, Порта мала отже теперь пристати на то, щобы дати вôдшкодоване а вôдтакъ и зобовязала ся перепускати за каждый разъ кораблѣ россійскї а задержувати лишь кораблѣ другихъ державъ. Першу вѣсть о тôй умовѣ подавъ лондонскій Standard. Позаякъ ту вѣсть доси зъ жаднои стороны не заперечено, то Nat. Ztg., Voss. Ztg. и другї ґазеты нѣмецкї доказують, що махінаціи Россіи надъ Босфоромъ суть дуже поважнї и грôзнї а въ полученю зближення ся Россіи до Франціи навѣть дуже небезпечнї для мира.

Въ петербургскихъ кругахъ дипльоматичныхъ уважають довгій урльопъ міністра Ґірса за початокъ єго димісіи, але здаєсь, що єго наслѣдникомъ стане хтось иншій а не парижскій амбасадоръ Моренгаймъ. Зъ другои знову стороны дôстала Pol. Cor. вѣсть зъ Петербурга, що поголоска о устѣпленю Ґірса єсть зовсѣмъ безосновна. Але навѣть и тогды колибъ Ґірсъ дѣйстно мавъ уступити, то Моренгаймъ не прийшовъ бы на єго мѣсце.

До Парижа наспѣла вѣсть, що Россія заключила потайкомъ угоду зъ Кореєю, пôсля котрои Россія на случай войны обовязалась дати помôчь Кореи а за то дôстала позволенє закладати стяціи для своеи фльоты на згаданôмъ пôвостровѣ.

Середъ руского селяньства на Украинѣ настала велика нужда. Селяне страшно задовжились, а до того прийшовъ теперь ще и неурожай. Тї селяне, котрї зовсѣмъ ґрунту не мають, або лишь дуже мало, вже теперь запродують свою працю на довгї часы, выпускають свои малї парцелѣ въ аренду на довгї речинцѣ и запозычають ся о скôлько то лишь можна безъ взгляду на ставленї имъ условія. Загалъ селяньства єсть такъ задовженый, що анѣ роботою анѣ грôшми не буде могъ того вôддати, до чого зобовязавъ ся. Трудно угадати, що то буде зъ весною и ажь страшно

але сильно збудована. Довго крутилась она коло тыхъ скарбôвъ, якось не смѣла, ажь на конець спытала гайдука: „А менѣ — чи вôльно?"

Юра-бачі[1]) ставъ зъ разу якъ лѣдъ а вôдтакъ сказавъ згôдно: На що ропусѣ пôдковъ? Забирайся до чорта!

Дѣвчина стала сумна, якъ колибъ кожде єго слово насунулось хмарою на єи лице. Навѣть и та дико выросша бѣлочка ажь одурѣла вôдъ тои марноты. Она обернула ся, та обтерла рукавомъ сльозы зъ очей.

На щастє — чи може на нещастє, войшовъ до комнаты старшій начальникъ и добачивъ, що она засумувалась. Вôнъ взявъ єи рукою за плече, а она ажь кинулась. „Выбирай собѣ зъ сихъ одягôвъ, котрый хочешь и убери ся".

Она несмѣло выдивила ся на него. „Коли онъ той не дозваляє". (И показала очима на Пінтея).

— Але коли я тобѣ позволяю, я, старшій начальникъ мѣста.

Она, выдивившись на него, усмѣхала ся крôзь сльозы.

— Чуєте, Пінтей, — сказавъ начальникъ усмѣхаючись — занесѣть малôй туды найкрасшї суннѣ; побачимо, що дасть ся зъ неи зробити.

Та вже за чверть години могли бачити. Коли выйшла зъ комнаты, въ котрôй переби-рала ся, то ажь люде почали шептати, такъ всѣ єи подивляли. Чи то жена, чи лишь така привидѣлась? Она выглядала якъ царѣвна, така була красна. Вишневый корсетъ шовковый пристававъ якъ разъ до неи, а спôдниця сягала ажь по самї кôстки. Єи губы були червонї якъ рубіны, а чорнї якъ вуголь косы звисали мало що не до самои землѣ.

— Чія ты? — спытавъ старшій начальникъ урадованый.

— Старого Биры, що то выгравае пôдъ „Моторнымъ гусаромъ". (А „Моторный гусаръ" то була чарда[1]) на Таніяхъ[2]) надъ Тисою.

— Якъ тобѣ на имя?

— Цінна.

— Пôйдешь зъ нами до Буды?

Она здвигнула рôвнодушно плечима.

— Коли пôйдешь, то все то буде твоє.

— Пôйду.

Отъ такъ знайшовъ ся першій цвѣтъ до китицѣ. Знайшлись и другї, лишь треба було зъ многихъ выбирати що найкрасшї. Марійка Варі зъ бѣлымъ якъ ленъ волосємъ та синими якъ фіялки очима и гнужкимъ станомъ; здоровенька и высока Маґдольна и круглолица та розкôшна Яґна Паль, зъ червонымъ якъ пупѣнокъ мальвы лицемъ. Султанъ не цѣлувавъ ще красшихъ, анѣ Фірдузі не складавъ ще спѣванокъ о бôльшихъ вôдъ нихъ красавицяхъ.

Теперь вже могли выбирати ся въ дорогу. Въ недѣлю пригнали сто пышныхъ воловъ а всѣ зъ дзвôночками та зъ лєнтами на рогахъ, прийшло и пятьдесять що найкрасшихъ коней, а всѣ зъ срѣбными дзвôночками. На два возы посѣдали дѣвчата по двѣ а на другї возы сѣли панове радні въ синихъ плащахъ зъ срѣбными запинками. На першôмъ возѣ сидѣвъ старшій начальникъ зъ Францомъ Крістономъ, а зъ заду за ними Іосифъ Инокай. Оденъ вѣвъ конѣ а другій волы. Панъ Аґостонъ, що сидѣвъ на другôмъ возѣ ставъ зъ депутата городникомъ вôдъ цвѣтôвъ — така то вже політика. Ґабро Поросноккій вѣзъ зброю въ прекраснôмъ шовковôмъ футералѣ. Шестый зъ радныхъ, малый, трохи горбатый Юрій Имечь, не выглядавъ вправдѣ добре, але знавъ добре по турецки и татарски, тожь єго взяли, абы „мастивъ". Люде зобрались, та крикнули грôмко „Ельенъ!" жѣнки ажь поздоймали хустки зъ головъ, щобы было чимъ вымахувати, вôзники затяли конѣ, чікошѣ[1]) розпустили батоги и середъ музыки пустивъ ся похôдъ въ дорогу, бо дзвôночки на сто волахъ и срѣбнї дзвôнки на пятьдесяти коняхъ, стали дзвонити. Дорога була одностайна, хочь не будемо єи описувати, въ Альфильдѣ все одностайне. Оселѣ, мѣста, села, сѣра земля всюды однаковї. Одна оселя такъ подôбна до другои якъ оденъ локоть сукна до другого, коли оно зъ одного кусня. Ажь дивно, якъ то навѣть великї мѣста Альфильду були однаковї. Кожде зъ нихъ

---

[1]) Бачі значить то, що у насъ: вуйку, свате, брате, товаришу!

[1]) Корчма.

[2]) Оселѣ надъ Тисою.

[1]) Пастухъ вôдъ коней.

подумати. Селяне будуть мусѣли здати ся на ласку и неласку „кулакамъ“ (такъ называють на Украинѣ людей, що живють зъ чужои працѣ) та сѣльскимъ лихварямъ.

Зъ Константинополя доносять до Pol. Corr., що турецкій міністеръ маринарки Гасанъ-паша має уступити. Що то ще доси не стало ся, то лишь длятого, що нагла смерть дімісіонованого міністра войны Али Саіда-пашѣ зробила на султана велике враженє. Али Саідъ померъ безпосередно по тôмъ, коли его покликано до султаньскои палаты, и коли султанъ на авдіенціи дуже докорявъ ему за то, що мимо того, що на армію роблять ся такі великі выдатки, въ краю нема безпечности и люде мусять здавати ся на ласку и неласку кôлькохъ розбишакôвъ, що лишь понижає Туреччину въ очахъ заграницѣ. Такі самі докоры мавъ султанъ зробити и міністрови маринарки Гассанови-пашѣ, котрого дімісія вже певна и лишь — якъ сказано — черезъ смерть Али-Саіда опôзнила ся.

Въ Чілі настає поволи спокôй а давні прихильники Бальмаседы переходять поволи на сторону конґресістôвъ. Тымчасовымъ президентомъ признали конґресісти ґен. Бакедана. Вчера розстрѣлено кôльканацять особъ за пôдбурюванє, а нинѣ мають розстрѣлити ще кôлькохъ высшихъ урядникôвъ зъ партіи Бальмаседы. Міністры Бальмаседы утекли на нѣмецкій и американьскій корабль а конґресісты зажадали вôдъ адміралôвъ, нѣмецкого и американьского, щобы они ихъ имъ выдали. Адміралы вôдповѣли, що лишь тогди выдадуть міністрôвъ, коли тѣ будуть мати забезпеченє, що имъ зроблять безсторонный цивільный процесъ. Про Бальмаседу доси не чути нѣчого и нѣхто не знає, де вôнъ подѣвъ ся.

Новинки.

— **Именованя.** Міністеръ просвѣты именувавъ учительскихъ заступникôвъ дѣйстными учителями: Стан. Маєвского зъ ґімназіи Францъ-Іосифа у Львовѣ до ґімназіи въ Сяноку; Іосифа Малиновского зъ Перемышля при тôй самôй ґімназіи; дальше надавъ посады: Іосифови Джевицкому, ґімназіяльному професорови зъ Сянока при школѣ реальнôй у Львовѣ; Николаєви Плешкевичеви, ґімназіяльному професорови зъ Ясла, при рускôй ґімназіи у Львовѣ. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала дѣйстными учителями и учительками: Ивана Билиньского при школѣ етатовôй въ Ичанахъ; Кароля Шраєра зъ Тернополя при школѣ етатовôй въ Цуцулôвцяхъ; управителя школы въ Висничу новôмъ Теодора Бернадикевича директоромъ выдѣловои школы женьскои въ Яслѣ; Теодора Стефанюка зъ Михалкова при школѣ етатовôй въ Ниврѣ; Стан. Недѣльского зъ Турѣ при школѣ 2-клясовôй въ Лишкахъ; Марію Недѣльску зъ Горлиць при школѣ 2 клясовôй въ Лишкахъ. — Міністеръ Торговлѣ именувавъ пôдпоручника 5-ои краєвои команды жандармеріи, Вільгельма Галацкого асистентомъ почтовымъ, а Дирекція придѣлила его почтовому и телеґрафічному урядови въ мѣстѣ у Львовѣ.

— **Вôдзначеня.** Секретарѣ повѣтові, Іосифъ Бончальскій въ Грибовѣ и Стан. Новаковскій въ Бережанахъ одержали золотѣ хресты заслуги.

— **Преосв. еп. Юліянъ Купловскій,** суфраганъ перемыскій именованый єпископомъ станіславôвскимъ.

— **Маршалкомъ повѣтовои Рады въ Бучачи** затвердивъ Є. Вел. Цѣсарь дра Ивана Боловъ Антоневича, а віцемаршалкомъ дра Едварда Крижановского.

— **Громадѣ Дубна,** пов. сяноцкого, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Порядокъ загальныхъ зборôвъ філіи „Просвѣты“ въ Самборѣ** дня 3 вересня: 1. Приняте членôвъ головного Комітету. 2. Выбôръ головы зборôвъ. 3. Рефератъ дра Евг. Олесницкого, адвоката зô Стрыя „Про потребу економічнои орґанізаціи мѣжь нашимъ народомъ“. 4. Выбôръ выдѣлу 5. Внесеня членôвъ. 6. Промова ново-выбраного головы філіи. Початокъ зборôвъ о годинѣ 12-ôй въ полудне. — Зборы вôдбудуть ся — не якъ первѣстно заповѣджено въ сали Читальнѣ, але — сали ратушевôй. Левъ Рошкевичъ. — о. Николай Боберскій. — Володиславъ Слюзаръ.

— **Вôдъ о. Витошиньского зъ Денисова** дôстали мы таку звѣстку зъ просьбою о умѣщенє єи въ нашôй часописи: „Завѣдомляю, що курсъ науки для управителѣвъ спѣву хорального вачно ся якъ звычайно дня 1-го жовтня. Заразомъ подаю до вѣдомости, що маю до розпорядимости рутинованого строителя хору музикального. — I. Витошиньскій, Денисôвъ, почта Ходачкôвъ.

— **Ювилей 40-лѣтнои службы учительскои** обходивъ недавно въ Глинянахъ управитель тамошнои школы народнои, Иванъ Балтаровичъ, а тамошні мѣщане, интеліґенція мѣста и околична разомъ зъ учителями, при нагодѣ переходу ювілята въ сталый станъ супочивку дали въ гарно прибранôй сали громадского дому вечерокъ въ честь ювілята, вращаючи 40 лѣтного робôтника на поли просвѣты того мѣста горячими словами.

— **Не зборгувавъ.** И дивуй ся нинѣ, коли звычайному грѣшникови хтось не схоче поборгувати. Доночка Веодост. Архікнягинѣ Стефаніи, Архікняжна Елисавета, будучи недавно зъ Архікнягинею въ Стиріи, убирала ся по стирійски и носила кастровый капелюшокъ зъ перомъ. Разъ якось на проходѣ вѣтеръ ухопивъ перце и понѣсъ Богъ знає куды, а маленька Архікняжна була за нимъ майже въ розпуцѣ. Дворскі панѣ пôйшли зъ Архікняжною до одного склепу, де на выставѣ побачили дуже вôдповѣдне до капелюшка перо и згодили за 4 зр. Але коли прийшло платити, показало ся, що панѣ немають при собѣ лишь 12 крейцарѣвъ. Почали просити купця, щобь на хвильку зборгувавъ имъ перо на 4 зр., представляючи купцеви хто они и для кого отсе перо купують. Купець анѣ въ той бôкъ, и говорити собѣ не давъ и почавъ ихъ ще неделікатно проганяти изъ склепу, думаючи, що се якісь обманницѣ. Надармо мала Архікняжна упевняла, що они добрі люде, нѣчо не помогло,—и панѣ, дусячи ся вôдъ смѣху, мусѣли повернути зъ нѣчимъ до палаты. Кажуть, що купцеви не вийшло се на сухо, бо якъ довѣдалась о тôмъ его жѣнка — то дала єму дуже „чутко“ почути свое невдоволенє.

— **За пôдпаленє** арештовано въ Новôмъ Санчи селянъ Андрія Ґроня и Блажка Цішку, котрі въ Сѣлцяхъ пôдпалили вôйта Хшановского и зробили єму черезъ то школы на 4000 зр.

Штука, наука и література.

— **Рускои Историчнои Бібліотеки.** Томъ XIII вже вийшовъ и мѣстить: *Гетьманованє Ивана Выговского* и *Юрія Хмельницкого;* томъ XIV выйде зъ кôнцемъ вересня с. р. и мѣстити ме: *Гетьманованє Брюховецкого.* Оба томы оправні въ анґлійске полотно зъ золоченымъ вытискомъ зъ рекомандованою пересылкою 3 р. 10 кр., брошурованї зъ пересылкою 2 р. 05 кр. Передплату найлучше надсылати переказомъ пôдъ адресою: Олександеръ Барвѣньскій, Львôвъ ул. св. Миколая 13, II.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

1 вересня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9 50—11	9·50 11·—	9·—11·—	9·60 11·—
Жито	8·——9·—	8·——9·50	9·——9·—	8·50—9·—
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7 15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 17·— до 17·75 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·—до 60 — за 56 кильо.

Телеграмы.

Вѣдень 2 вересня. Чорногорскій князь занедужавъ сильно на горло; завôзвано до него одного зъ лѣкарѣвъ вѣденьскихъ; теперь має ся вôнъ вже трохи лѣпше.

Шварценавъ 2 вересня. На приѣздъ Монархôвъ устроєно на маленькôмъ дворци хороше шатро а зъ двôрця до мѣсцевости зроблено алею зъ стовпôвъ, зъ хоругвами и уставлено три тріюмфальні брамы. Всѣ 60 домôвъ шварценавскихъ повивѣшали хоругви и пристроились святочно. На замку бар. Відмана призначено на першôмъ поверсѣ на лѣво апартаменты для Є. Вел. Цѣсаря австрійского, на право для нѣмецкого цѣсаря, а на другôмъ поверсѣ для короля саского. Канцлѣръ Капріві и ґр. Кальнокій будуть мешкати на замку Маєра, пôвъ милѣ вôдъ Шварценавъ.

Солунь 2 вересня. Розбишаки пустили на волю италіяньского пôдданого Соліна.

Бѣлградъ 2 вересня. Зъ причины великихъ трудностей фінансовыхъ а почасти и зъ причины представлень, постановивъ міністеръ войны не устроювати маневрôвъ на великі розмѣры.

Константинополь 2 вересня. На представленє Порты, щобы Сербія не збирала войска на болгарской граници, вôдповѣвъ сербскій міністеръ дѣлъ заграничныхъ, що Сербія готова вôдъ того вôдступити, коли то само и Болгарія зробить.

Надôслане

Наше село Королѣвка купило дня 11 червня с. р. 40 морґôвъ толоки при щирôй порадѣ та пôдмозѣ Хвальнои Рады повѣтовои особливожь Вп. п. маршалка Пузины, Веч. о. Крушельницкого и Войнаровского, Вп. дѣдича Сивицкого и нашого Веч. пароха о. Олександра Билинкевича, котрі всѣми способами и заохочували и допомагали намъ до купна тыхъ 40 морґôвъ толоки.

Томужъ сотвори имъ Боже щасливі дни.
Прожити въ спокою у своѣй рôдни.
И намъ зъ ними проживати
Въ кождôмъ мѣсци шанувати.
И цѣле село ся лучить, до нашого привѣта:
Сотвори имъ Господи „Многая лѣта!“

Федôръ Сидоракъ,
вôйтъ въ Королѣвки (коло Коломыѣ).

мало щось, чимъ чванило ся. Дебречинъ своєю колеґією, Сеґединъ своєю церквою св. Матея, Кечкеметъ николайскою вежею, де въ згодѣ побѣчь себе стоять: кальвіньскій когутъ, лютераньска звѣзда и католицкій хрестъ; кожде мѣсто могло также похвалитись якимсь присмакомъ: Дебречинъ ковбасами, Кечкеметъ яблоками а Сеґединъ паприкою. Они и духово однаково розвивали ся, кожде зъ нихъ показало, що на точцѣ духа може: Дебречинъ мавъ свого Чоконая, Сеґединъ свого Дуґонича, а Кечкеметъ свого Катону[1].

Але наші герої ѣхали весело дальше ажъ заѣхали до великого муравлиска що называєсь Будою де взялись до дѣла, якъ кождому було назначено. Перша робота припала на того, що мавъ мастити, а котрый вôдъ тои бабы, що розмащує, лишь тымъ рôзнить ся, що не мастить мастею а грôшми. Вôнъ бѣгавъ вôдъ одного до другого а всюды мастивъ, щобы выробити авдієнцію. Падишахъ змилувавъ ся и позволивъ Кечкеметцямъ станути въ середу передъ своимъ всесвѣтлѣйшимъ лицемъ.

[1]) Мадярскі поеты.

(Дальше буде).

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.